

Hitaudesta

Sydänmaisemamme läpi valmistuu ensi vuonna moottoritie, jonka tarkoituksena on nopeuttaa ihmisten elämää. Vaikka matka meille sekä Turusta että Helsingistä päin nopeutuu huomattavasti haluamme pysyä paikkana joka hidastaa ihmisten elämää.

Kesän aikana olen viettänyt monta jälleentapaamisviikonloppua vanhojen miesryhmien kanssa. Silloin tällöin joku jää jälleentapaamisesta pois koska ei ole mielestään ole vuoden aikana edistynyt millään tavalla. *"En kehtaa tulla kertomaan että poljen paikallani."* Joukkopaineella voi olla kannustava vaikutus, mutta joskus se kääntyy itsensä hylkäämisen perusteeksi. Minä ainakin haluan tulla vastaanotetuksi miehenä joka ei ole viime vuodesta jaksanut opetella muuta kuin muutaman uuden tavan laittaa ruokaa, tai ihmisenä jota elämisen raskaus on vain yksinkertaistanut eikä suinkaan tehnyt fiksummaksi tai syvällisemmäksi. Minäkin olen polkenut paikallani. Mutta tämä on ihan hyvä kohta polkea paikallaan.

Ihailen täällä toipuvaa keski-ikäistä naista joka on antanut sielunsa irrota ruumiistaan monta vuotta. Hän on toimeentulon ansaitsemisen paineessa pakottanut jäseniään niin moneen ja kiireiseen hierontahommaan, että sydän ei enää pysy mukana. Nyt hän harjoittelee kuuliaisuutta sille hetkelle jolloin sielu jää kyydistä. Hän sanoi huomanneensa sen jo mankeloinnissakin, jonka täällä otti vastuulleen. Jos hän myöhästyy väsymyksen hetken tosissaan ottamisesta vain pari minuuttia, hän väsyä kuin olisi tehnyt monta tuntia ylitöitä.

Samaan aikaan maailmaa matkustava konsultti kertoo kuinka sielu tulee perässä hevoskyydillä, kun keho matkustaa lentokoneella. *"Kyllä tätä ruumista raahaa perässään, mutta miten sielu pysyy kyydissä?"* Kotiin tullessa täytyy suostua siihen että joku olennainen osa itsestä tulee viikon myöhässä. Vaimo ja lapset tietenkin ihmettelevät eikö isä ole vielääkään kotona, vaikka juuri on jakanut tuliaisensa.

Minä alan vähitellen toipua omasta uupumuksestani. Olen löytämässä työrytmin, jossa voin hyvin. Kirjoittamista vielä panttaan. Maistelen sitä varovaisesti, enkä halua sitä liialla pakolla ja paineella pilata.

Kiitos kuitenkin kun luit tämän.

Minä luulen että alan lähettää näitä kevyitä kenttäkuulumisia useammin. Moni on vuosien varrella pyytänyt minua kirjoittamaan lyhyitä kuulumisia. Minusta on aina tuntunut nololta vaivata ihmisiä sellaisilla. Siksi olen niin säästeliäästi sähköpostejakin lähetellyt, vaikka se onkin niin vaivaton kommunikaatiomuoto. Jos ylipäänsä kirjoittaa, pitää olla jotain tosi tärkeää annettavaa. Kait minun täytyy oppia tästä vähän tinkimään.